

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (VIII)

Estimem selectivament. Sembla que no podem evitar-ho. Si més no, ens resulta ben difícil estimar a qui no és el nostre amic, o a qui no ens «cau bé». Així, la nostra convivència, els grups i les relacions socials, dibuixen com una mena de complexa xarxa de «fòbies i filies», de subgrups en tensió, que afecten d'una manera determinant la vida social. Molt sovint posen en perill l'eficàcia i l'efectivitat del grup. Els estudiosos de la psicologia social, ja ho donen per suposat com un fet natural, del qual hem de partir.

Estem d'acord que és talment un fet, que es dona per tot arreu. Però ens costa resignar-nos a que les coses hagin de ser irremeiablement així. Sobretot els qui estem avesats a escoltar la Paraula de Déu. El neguit és més intens quan constatem que aquest fet «irremeiable» també hi és dintre l'Església, de vegades causant veritables estralls. Encara acceptaríem, de mal cor, que entre nosaltres hi hagi «filies», val a dir, preferències i afinitats. Però el problema més punyent és que, gairebé sempre, la filia envers uns ve acompanyada de la fòbia envers els altres. Potser això sigui degut a aquella necessitat, que tenen els dèbils, de refermar-se a si mateixos negant, rebutjant o vençant els altres. El grup de partidaris esdevé un refugi davant les amenaces del grup antagonista i, quant més tancat (i agressiu) sigui el propi grup, més sensació de protecció fornirà... La qüestió s'agreuja quan aquest tancament ve reforçat per una ideologia o una política amb pretensió messiànica.

El sofriment que sent qui està avesat a escoltar la Paraula de Déu, té plena justificació. Perquè la Paraula, com la litúrgia, ens endinsa en l'amor resuscitat, que, entre altres efectes, trenca els murs de particularismes de tota mena. L'amor resuscitat és l'Esperit que va davallar sobre els apòstols el dia de la Pentecosta. I, com sabem, el més característic i sorprenent d'aquest esdeveniment va ser el fet de la comunicació entre si de persones de totes «les nacions»: «tots varen quedar desconcertats, perquè cadascú sentia parlar els apòstols en la seva pròpia llengua» (Ac 2,6). El text fa una llista de les nacions de tot el món conegut. Però ésser d'una nació o altra, d'una cultura o altra, d'un temperament o altre, d'una ideologia o altra, d'un grup polític o altre..., no és ja cap obstacle: «tots els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu» (Ac 2,11).

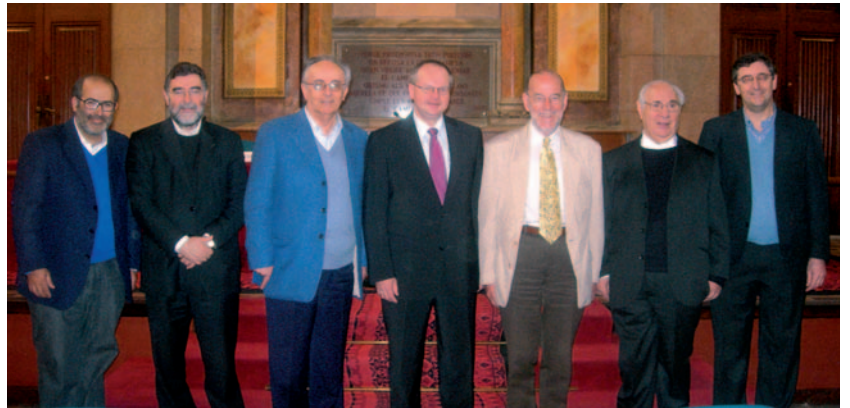
—L'origen del tancament i de l'enfrontament dels grups és una malaltia del cor, que s'anomena por, inseguretats, orgull, idolatria d'allò propi, egoisme, prepotència...

—Sovint aquestes malalties es disfressen de bones paraules i de virtuts només aparents: «ens hem de recolzar mútuament, hem de defensar el que és nostre, hem de ser sincers i lluitar pel que creiem que s'ha de fer...»

—L'origen de l'obertura universal no pot ser altre que la transformació del cor, pel do de l'Esperit.

Els murs, com les portes tancades, hi són. El que fa l'amor resuscitat és travessar-los, per alts i gruixuts que siguin, com feia el Ressuscitat. És aquell, de qui cantem: «ningú més potent que l'amor»...

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Cloenda de l'Any de Sant Pau

Demà, solemnitat de sant Pere i sant Pau, arriba a la seva conclusió l'Any especial dedicat a sant Pau amb motiu de commemorar-se el bimil·lenari del seu naixement. A les nostres diòcesis aquest jubileu ha anat acompanyat de nombroses iniciatives per donar a conèixer el testimoni i els escrits del gran apòstol dels gentils. Recordem que els deu bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya van publicar el document titulat *Pau, apòstol del nostre poble*. I una cita de rellevància internacional va ser el simposi titulat «Jesús i Pau», organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya, els dies 14 i 15 de maig, que portà a Barcelona professors de referència en els estudis sobre Pau, que apareixen en la foto. Tots ells varen remarcar la profunda continuïtat entre Jesús i Pau.

GLOSSA

Un dia per ser recordat

Celebració d'una eucaristia. Un grup d'infants rebrà la primera comunió. El pare d'un d'ells els adreça aquestes paraules: «Avui és un dia important per moltes coses que ja anireu descobrint. Per a mi, també va ser-ho. Encara ara, després de molts anys, recordo aquell dia com un dia especial. Feia un pas més en el seguiment de Jesús i la meua vida ho havia de reflectir. Estic segur que vosaltres també el recordareu sempre i que es coneixerà en la vostra vida el que esteu a punt de celebrar.

»M'agradaria dir-vos tres coses perquè les penseu, les reflexioneu i les parleu amb Jesús en la pregària. La primera és que som al món, la nostra única casa possible, que Déu l'ha posat a les nostres mans i que l'hem d'estimar i conservar. Les coses, per estimar-les, s'han de conèixer i, per tant, hem d'esforçar-nos a conèixer la nostra ciutat, el nostre país, el nostre planeta, per poder-los estimar i respectar cada cop més i més. La segona cosa és que hem d'exercitar la bondat tal com Jesús ens va ensenyar. No només hem de procurar ser bones persones, sinó que hem de fer exercicis de bondat. La bondat, per créixer, ha d'exercitar-se. Com, per exemple, intentar no ferir els altres, ajudar qui ho necessita, així com apartar-se del mal, conrear l'amor i el servei, ser

conscient de la pròpia existència i del valor de les pròpies decisions, evitar els excessos. I la tercera i última cosa és que ens hem d'esforçar, amb l'ajuda de Déu. Per dir sempre la veritat, per superar enveges i ressentiments, per respectar les idees dels altres, per compartir el que som i tenim, per autocontrolar-nos, per aprendre i investigar, per ser valents quan cal i per saber callar quan toca, per escoltar i comprendre, per exercitar el cos i la ment, per descobrir la bellesa i per saber gestionar bé el temps».

Rebre Jesús. Fer un pas més en el seu seguiment i ser-ne testimoni en la vida. «Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo, en ell» (Jn 6,56). Aprofundir en el seu coneixement, assistint a la catequesi de post-comunió; enfortir l'amistat amb Jesús, participant en les eucaristies dominicals; acompanyar-lo i deixar-me acompanyar sovint en el diàleg de la pregària. Bons fonaments perquè la vida reflecteixi el pas fet. Responsabilitat dels pares a qui correspon acompanyar el procés de creixement en la fe, marcat per un dia, el de la primera comunió. Dia per fer el bonic regal d'una proposta de vida com la que proposa aquest pare: estimar el món, exercitar la bondat i esforçar-nos... amb l'ajuda de Déu.

Enric Puig Jofra, SJ

60è Aplec de Matagalls

Se celebrarà el diumenge 12 de juliol. Al matí, al cim de Matagalls, proclamació dels noms i distribució dels Premis a la Constància. Missa concelebrada, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. Es pregarà pels apleguistes difunts. Tarda, a Viladrau, al Centre Cultural Europeu de la Natura, lliurament de premis del primer concurs fotogràfic de l'Aplec (17 h). A la plaça, ballada de sardanes (18 h). Informació: tel. 933 517 960 (Joan Alsina), i www.aplecmatagalls.cat.

DIUMENGE XIII DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts. / Quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi, / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7-9,13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Esclat: «Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava».

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori». Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por». I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm». Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dóna la mà i li diu: «Talitha cum», que vol dir: «Noia, aixeca't». A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 1,13-15;2,23-24)

Dios no hizo la muerte ni goza destruyendo los vivientes. Todo lo creó para que subsistiera; las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo impera en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre para la inmortalidad y lo hizo a imagen de su propio ser; pero la muerte entró en el mundo por la envidia del diablo; y los de su partido pasarán por ella.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 8,7-9,13-15)

Hermanos: Ya que sobresalís en todo: en la fe, en la palabra, en el conocimiento, en el empeño y en el cariño que nos tenéis, distinguíos también ahora por vuestra generosidad.

Porque ya sabéis lo generoso que fue nuestro Señor Jesucristo: siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En el momento actual, vuestra abundancia remedia la falta que ellos tienen; y un día, la abundancia de ellos remediará vuestra falta; así habrá igualdad. Es lo que dice la Escritura: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor, y se quedó junto al lago. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, pon las manos sobre ella, para que se cure y viva.» Jesús se fue con él, acompañado de mucha gente.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?» Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe.» No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago. Llegaron a casa del jefe de la sinagoga y encontró el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos. Entró y les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son éstos? La niña no está muerta, está dormida.» Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se puso en pie inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y se quedaron viendo visiones. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.

Sant Pere i Sant Pau prediquen un Evangeli dirigit a tots els homes. Gravet del Llibre d'Hores del duc de Berry. Museu Condé. Chantilly (França)

COMENTARI

El desafiament de la mort

En el nostre món occidental es procura eliminar de l'escenari de la vida de cada dia tot allò que molesta. No es pot suprimir del tot, però s'intenta marginar i, aleshores, sembla que no ens afecta tant. Un dels fets més aparcats al marge de la vida és el desafiament de la mort. Aquesta actitud ens fa molt de mal, perquè no ens deixa preparar per a un esdeveniment vital que ens afecta a tots, sense cap excepció.

Plantejar-se el desafiament de la mort no fa mal, sinó que dóna seny per orientar la vida d'una manera més

positiva. A més a més, val la pena pensar-hi, perquè nosaltres creiem en Crist ressuscitat, que va experimentar en la seva pròpia carn l'agulló de la mort i, per això, ens pot comprendre i ajudar.

Les lectures d'avui ens recorden que Déu no va fer la mort, ben al contrari, que Crist ha vingut per tal que tinguem vida. Per això, Jesús es compadeix de la família de Jaire i li fa costat. Com podem observar, Jesús de Natza-ret mira la mort de front i no se n'escapa, però es dedica a acompanyar, a consolar, a ajudar, a compartir; en de-

finitiva, a anunciar que la darrera paraula no la té la mort, sinó la vida.

A la llum d'aquesta proposta alliberadora del Crist, podem mirar de front el desafiament de la mort, no escapollint-nos de donar una resposta positiva al repte, mitjançant l'opció d'enfocar la vida vers la resurrecció. Es tracta de *compartir per tal d'igualar*, i d'optar per uns valors que no s'enterren: *la bondat i la justícia que són immortals*.

Només quan estem preparats per a la mort, realment, també ho estem per a la vida.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ac 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19
- **dimarts**: Gn 19,15-29 / SI 25 / Mt 8,23-27
- **dimecres**: Gn 21,5.8-20 / SI 33 / Mt 8,28-34
- **dijous**: Gn 22,1-19 / SI 114 / Mt 9,1-8
- **divendres**: Ef 2,19-22 / SI 116 / Jn 20,24-29
- **dis-sabte**: Gn 27,1-5.15-29 / SI 134 / Mt 9,14-17
- **diumenge** vinent, XIV durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Ez 2,2-5 / SI 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6,1-6.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

La religió en el nostre temps

Creiem que hi ha raons de prou pes per afirmar que el nostre temps és molt religiós, però ho és al marge, i, sovint també, en contra de les regulacions i de les transmissions de les Esglésies oficials establertes, de les ordenacions eclesiàstiques, dels codis morals promulgats per la jerarquia, etcètera.

En el nostre ara i aquí, en relació amb la religió, es pot parlar de desregulació, és a dir, d'una situació religiosa que, amb la terminologia d'Émile Durkheim, molt bé podria qualificar-se d'*anòmica*, de *mancada de llei*: una situació de col·lapse, per tant, d'aquelles transmissions que antany conferien consistència religiosa, és a dir, *comunitat, comunió i comunicació* als individus i a les col·lectivitats.

Aquest estat de coses, però, no és privatiu de la religió, sinó que són tots els sistemes socials i llurs transmissions els que es troben *desregularitzats*, la qual cosa no fa sinó

posar clarament en relleu que no hi ha crisis parcials o sectorials, sinó que les crisis són sempre globals i atenyen tots els àmbits de l'existència humana.

A parer nostre, la religió no és una parcel·la, un àmbit acotat de l'existència humana sinó que, seguint una intuïció de Paul Tillich, «la religió és la substància de la cultura, i la cultura és la forma de la religió».

L'aproximació a l'estat actual de les transmissions religioses (cristianes) tan sols ens serà possible si aconseguim dissenyar, encara que sigui molt esquemàticament, un mapa o una guia de la nostra societat, tan volàtil, mòbil i sense contorns fixos i establerts amb una certa unanimitat democràtica. Això és el que intentarem de fer en les exposicions que seguiran.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall. Barcelona 2007)

Nunca el desánimo

—No caigas nunca en el desánimo... Los hay que así lo desearían. Tú huye de ellos. No les escuches. No les prestes atención. No quieren tu bien corporal ni espiritual.

—Decía Dignan: «Quien te quiere mal mirará de injertarte los huevos —las larvas— del desánimo en tu mente, en tu corazón, en tu espíritu para que tú los incubes»... ¡No te dejes engañar!

—Dicen los forjadores de voluntades jóvenes que «no cometamos nunca la acción nefasta y perjudicial —cuyos efectos pueden durar toda la vida— como es la acción de desanimar a un joven, a alguien sin formación humana y espiritual».

—¡Anda! No te desanimes... Tú sigue el camino emprendido. Haz el bien a quienes te necesitan. Colócate al lado de quien está desanimado por una derrota en la vida... ¡Ayúdale! Te sentirás mejor.

—«Jamás te desanimes por lo que digan o hagan los otros. Tú fortalece tu voluntad... alimenta tu espíritu... y aprende a mirar hacia lo alto...»

—Tú, siempre, con ánimos y buen humor. Aunque sea duro para ti y llores por dentro. Quienes estén a tu lado te lo agradecerán.

—Como se suele aconsejar a los jóvenes: «No hay derecho a desanimarse cuando todo aún es posible... Desesperar es un contrasentido para alguien que tiene un corazón joven, un alma inmortal, un Dios —Jesucristo— que lo ama».

J. M. Alimbau

SANTORAL

28. ✠ Diumenge XIII durant l'any. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. Dilluns. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. Dimarts. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

1. Dimecres. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. Dijous. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. Divendres. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. Dissabte. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalanoaragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Perquè els cristians de l'Orient Mitjà puguin viure la seva fe amb plena llibertat i ser instrument de reconciliació i de pau.

Missionera: Perquè l'Església sigui germen i nucli d'una humanitat reconciliada i reunida en l'única família de Déu, mitjançant el testimoni de tots els fidels en les diverses nacions del món.

ENTREVISTA

FELIP-JULI RODRÍGUEZ

El camí del nou cristià

ACatalunya, cada any demanen el Baptisme unes dues-centes persones que tenen més de 18 anys —la meitat d'elles immigrants. El Catecumenat, com a institució diocesana, està estretament lligat a la missió i responsabilitat directa del bisbe; per tant, a la persona que vol ser cristiana se l'acompanya a través de l'itinerari establert pel mateix bisbe diocesà. Per informar, acompanyar i portar a terme tot l'itinerari catequètic-litúrgic existeix, a les diòcesis catalanes, el Servei Diocesà per al Catecumenat que està al servei dels rectors, els preveres i les persones que acompanyen els qui demanen el Baptisme. Mn. Felip-Juli Rodríguez, delegat diocesà per al Catecumenat de Barcelona, ha assistit a la Trobada Europea de Catecumenat, celebrada a Viena, que va tractar sobre l'acolliment als nous cristians i la seva integració a la societat.

Quina reflexió fa de la Trobada de Viena?

Veig amb esperança un veritable impuls de l'Esperit Sant, que mou el cor de molts homes i dones de tot Europa a respondre a l'amor de Déu a través de Jesucrist i la seva Església. Es veu com l'home europeu torna a tenir necessitat d'anar a parar a la font d'aigua viva. Se sent assedegat de Veritat i cerca amb sinceritat de cor aquell que el pot associar: Jesucrist.

Quina és la situació actual del Catecumenat a Catalunya?

El Catecumenat de les Esglésies a Catalunya fa camí lent, però amb pas segur. La creixent demanda del Baptisme per part de persones adultes urgeix una resposta clara i profunda de les Comunitats Diocesanes. És a través del Catecumenat, aplicat segons el Ritual de la Iniciació Cristiana d'Adults i del Directori de Pastoral Sagramental dels Bisbes de Catalunya, que les nostres Esglésies donen el millor de si mateixes als candidats a la vida cristiana. L'Església porta a terme la missió que Jesús li va encomanar quan acompanya maternalment els catecúmens vers la nova vida en Crist a través de la iniciació cristiana, que implica la celebració dels sacraments del Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia.

Quin és el camí a recórrer a partir de la petició?

Un cop la persona que ha sentit la crida de Déu per esdevenir cristiana es dirigeix a la parròquia i és atesa pel rector, aquest el posa en contacte amb el Servei Diocesà per al Catecumenat. S'inicia el procés catecumenal —catequesi i litúrgia— a l'interior de la comunitat parroquial i, seguint unes etapes i ritus, es va discernint la conversió sincera del cor, per celebrar així els sacraments de la iniciació cristiana i esdevenir cristià.

J.M. Martí i Bonet

Oscar Bardají i Martín

En Occidente el único apostolado válido es el de San Pedro y San Pablo

En el Archivo Episcopal de Vic se custodia un pergamino milenario (del año 955) en el cual el abad Cesáreo de Santa Cecilia de Montserrat —ya conocido en el anterior episodio— escribe al papa Juan XIII quejándose de que los prelados de Cataluña no lo reconocen como arzobispo metropolitano de la Tarraconense, porque dicen que su ordenación, recibida del obispo de Compostela, no es legítima ya que, el apostolado de Santiago referente a Hispania no es válido al estar *muerto*. Porque el apóstol Santiago, según afirman los obispos catalanes contemporáneos a Cesáreo, nunca evangelizó las provincias hispanas a pesar de que su cuerpo (su sepultura) sí que se halla en Compostela, donde llegó allí transportado por los ángeles después de recibir el martirio en la persecución de Herodes del año 43. Santiago nunca salió de Palestina en vida. Los obispos catalanes insisten en que la Tarraconense sólo tiene su fundamento histórico en el apostolado de Pedro y Pablo (*su compañero indivisible*). A la vez insisten en que este apostolado romano es más seguro porque se extendió y propagó en sus tierras, y de ahí que merezca el acatamiento y obediencia. Cesáreo niega toda esa argumentación y a la vez pide al papa Juan XIII que le otorgue el palio, insignia de poder suprapiscopal para subyugar a los discípulos obispos de la Tarraconense. Y lo pide con tanta insistencia que incluso está dispuesto a trasladarse a Roma y arrodillarse ante el Papa para que se lo imponga. Previamente Cesáreo jurará fidelidad (feudal) al Papa. Esta insignia —que consiste en una franja de lana que se coloca a modo de escapulario en los hombros y el pecho del nuevo arzobispo— quiere significar el pasaje evangélico según el cual el buen pastor coloca en sus hombros la oveja hallada que se había perdido. Cesáreo no recibió esta insignia porque fue rechazado su argumento y se insistió en que el apostolado de Pedro y Pablo era el único válido y verdadero en todo Occidente.

AGENDA

CRÒNICA

Homenatge al rector amb més anys de servei a Olesa de Bonesvalls. El diumenge de Pentecosta, 31 de maig, aquest poble homenatjà a Mn. Francesc Crespo pels seus 53 anys com a rector de la parròquia de Sant Joan Baptista. A les 11 del matí se celebrà una missa presidida pel bisbe Agustí, en la qual reberen la primera comunió 5 infants. A continuació, la inauguració de la Sala de Sant Joan, a l'edifici de la rectoria, després de la restauració de la teulada. La celebració va acabar amb un dinar fraternal al centre cívic, amb participació de molts amics vinguts de Begues i d'altres llocs, amb una sobretaula amenitzada amb cants, regals i felicitacions.

Centenari dels Germans de la Sagrada Família de Belley. Sota el lema «100 anys educant en família», aquesta congregació celebra el centenari de la seva presència a Espanya. Des de 1952 estan presents a la nostra diòcesi (a Gavà i a Begues), dedicats a

ESGLÉSIA DIOCESANA

Presentació del nou itinerari de catequesi infantil. En el marc de la reunió mensual de capellans i diaques de la diòcesi del passat 9 de juny, es va donar a conèixer al clergat el document de normes i orientacions per a la catequesi d'infants que ha escrit el bisbe Agustí. Mn. Joan Amic, delegat de catequesi de Girona, va presentar el nou catecisme «Jesús és el Senyor», que serà el llibre fonamental de catequesi, que a les diòcesis catalanes anirà acompanyat d'uns materials pedagògics i una guia del catequista, elaborats pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi.

l'educació cristiana i a la catequesi. Per mitjà d'una exposició, que va visitar el bisbe Agustí el passat 5 de juny, s'ha volgut fer memòria d'aquest centenari, perquè alumnes i famílies s'apropin als valors humans i religiosos que han fet possible aquesta presència al nostre país.

La Delegació de Missions es consolida. El passat 8 de juny el bisbe Agustí es va reunir amb l'equip d'aquesta delegació, que s'ha reforçat amb nous membres, per reflexionar junts sobre la vida missionera de la diòcesi. Es va exposar el treball fet fins ara i es va ressaltar la necessitat de transmetre l'esperit missioner

als grups de joves i de catequesi. Per al curs vinent s'intensificaran les activitats per a les Obres Missionals Pontifícies.

AGENDA

Col·legi del Bon Salvador: viatge als orígens. Del 30 de juny al 3 de juliol un grup de professors i religioses de l'Institut de les filles del Bon Salvador, amb el bisbe Agustí, realitzaran un viatge a la ciutat francesa de Caen, d'on és el fundador, pare Jamet, per profunditzar en les arrels del seu carisma. Aquest viatge s'emmarca encara en el centenari de les religioses a Sant Feliu de Llobregat del passat 2007.

VIII Jornades interdiocesanes de catequesi. 1-3 de juliol. El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) organitza aquestes jornades, amb el lema «El Catecisme Jesús és el Senyor. Per què i per a què», per tal d'apropar

als catequistes i interessats en general el nou catecisme editat per la Conferència Episcopal Espanyola. Informació: Secretaria del SIC, telèfon 933 021 041. Seminari salesià Martí-Codolar de Barcelona.

Benedicció de la nova casa d'espiritualitat de Lavern. 5 de juliol. El bisbe Agustí presidirà la celebració de l'eucaristia de Festa Major de la parròquia de Sant Pere de Lavern, on conferirà el sagrament de la confirmació i a continuació visitarà i inaugurarà les reformes fetes en l'antic Monestir de les Clarisses, esdevingut ara Casa d'Espiritualitat gestionada pel Moviment Christifideles Laici.

Aplec dels consells pastorals de l'arxiprestat del Prat de Llobregat. Dissabte 4 de juliol, al col·legi dels germans gabrielistes de Viladecans. A més de ser una trobada festiva i de germanor, amb la presència del bisbe Agustí, l'objectiu principal de la jornada serà fer una presentació dels diferents ministeris vinculats a les delegacions diocesanes i presentar el camí a seguir per al curs vinent, per tal de fer un pas i millorar el propi treball arxiprestal.

ESPIRITUALITAT

Exercicis de vida espiritual. 17-22 d'agost. La Casa d'Espiritualitat Claret, de Vic, ofereix aquesta activitat oberta, a càrrec de l'Equip Claretian de Vic. Informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat Claret, Rambla St. Domènec 5 - Vic, tel. 938 850 544, claretvic@claretvic.net.

Temps per a Déu. 17-23 agost. Exercicis espirituals, segons la lectio divina, conduïts pel pare Ramon Ribera, sobre el tema «L'Església que no vol evangelitzar: lectures del llibre de Jonàs». Casa d'Espiritualitat del Miracle. Informació i inscripcions: 973 480 002, casespi@santuarielmiracle.com, www.santuarielmiracle.com.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (VIII)

Amamos selectivamente. Parece que no podemos evitarlo. Al menos, nos resulta muy difícil amar a quien no es nuestro amigo o a quien no nos «cae bien». Así, nuestra convivencia, los grupos y las relaciones sociales, dibujan como una especie de compleja red de «fobias y filias», de subgrupos en tensión, que afectan de una manera determinante la vida social. Muy a menudo ponen en peligro la eficacia y la efectividad del grupo. Los estudiosos de la psicología social ya lo dan por supuesto como un hecho natural, del que tenemos que partir.

Estamos de acuerdo en que es talmente un hecho, que se da por doquier. Pero nos cuesta resignarnos a que las cosas tengan que ser irremediablemente así. Sobre todo los que estamos acostumbrados a escuchar la Palabra de Dios. La desazón es más intensa, cuando constatamos que este hecho «irremediable» también se da dentro de la Iglesia, a veces causando verdaderos estragos. Aceptaríamos, de mala gana, que entre nosotros hubiera «filias», es decir, preferencias y afinidades. Pero el problema más punzante es que, casi siempre, la filia hacia unos viene acompañada de la fobia hacia los otros. Tal vez sea

debido a aquella necesidad, que tienen los débiles, de reafirmarse a sí mismos negando, rechazando o venciendo a los otros. El grupo de partidarios viene a ser un refugio frente a las amenazas del grupo antagonista y, cuanto más cerrado (y agresivo) sea el propio grupo, más sensación de protección aportará... La cuestión se agrava cuando la cerrazón viene reforzada por una ideología o una política con pretensión mesiánica.

El sufrimiento que siente quien está acostumbrado a escuchar la Palabra de Dios, tiene plena justificación. Porque la Palabra, como la liturgia, nos adentra en el amor resucitado, que, entre otros efectos, rompe los muros de particularismos de todo tipo. El amor resucitado es el Espíritu que descendió sobre los apóstoles el día del Pentecostés. Y, como sabemos, lo más característico y sorprendente de este acontecimiento fue el hecho de la comunicación entre sí de personas de todas «las naciones»: «todos quedaron desconcertados, porque cada cual oía hablar a los apóstoles en su propia lengua» (Hch 2,6). El texto hace una lista de las naciones de todo el mundo conocido. Pero ser de una nación u otra, de una cultura u otra, de un temperamento u otro, de una ideología u otra, de un

grupo político u otro..., ya no es obstáculo: «todos les oímos proclamar en nuestras propias lenguas las grandezas de Dios» (Hch 2,11).

—El origen de la cerrazón y del enfrentamiento de los grupos es una enfermedad del corazón, que se llama miedo, inseguridad, orgullo, idolatría de lo propio, egoísmo, prepotencia...

—A menudo estas enfermedades se disfrazan de buenas palabras y de virtudes sólo aparentes: «nos tenemos que apoyar mutuamente, hemos de defender lo nuestro, tenemos que ser sinceros y luchar por lo que creemos que se debe hacer...»

—El origen de la apertura universal no puede ser otro que la transformación del corazón, mediante el don del Espíritu.

Los muros, como las puertas cerradas, están ahí. Lo que hace el amor resucitado es atravesarlos, por muy altos y gruesos que sean, como hacía el Resucitado. Es aquél del que cantamos: «nadie más potente que el amor»...

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat